

Abrahams offer

1.	Inleiding	2
2.	De kruisdood van de Here Jezus: de slachtbank	3
3.	Het offer van Christus: het altaar	8
	Hogepriester naar de ordening van Melchizédek	10
	Slechts één offer	11
	Heiliging	17
	Levend gemaakt en geheiligd in Christus	18
	Leven van het altaar	22
	Zaligheid van de ziel	24
4.	Abrahams offer als voorafschaduwing van het offer van Christus	26
	De ezel	29
	Hout	34
	De derde dag	35
	Bovenop en onderaan de berg	37
	Zij gingen samen	40
	De ram en de struiken	42
	De Heer zal voorzien	43

1. Inleiding

* Tenzij anders vermeld, komen de aangehaalde Bijbelteksten uit de Statenvertaling.

Door elke letterlijke geschiedenis in de Bijbel worden ons op profetische en overdrachtelijke wijze geestelijke waarheden bekendgemaakt. De Schrift geeft dat zelf aan: "En deze dingen alle zijn hunlieden [Israëlieten] overkomen tot voorbeelden; en zijn beschreven tot waarschuwing van ons, op dewelke de einden der eeuwen gekomen zijn". (1 Korinthe 10 : 11) Het woord "voorbeelden" is de vertaling van het Griekse woord "tupos". Alles wat het volk Israël is overkomen, is gebeurd tot voorbeeld voor ons, zodat wij daaruit zouden leren hoe God handelt in overeenstemming met Zijn heilsplan. Ook in Genesis 22 staat een geschiedenis met een geestelijke en typologische betekenis. Het is de bekende geschiedenis van Abraham, die zijn zoon Izak moest offeren.

Het offer van Abraham is afwijkend van andere offers die in de Bijbel beschreven worden. In de eerste plaats omdat er sprake is van een mensenoffer, dat door God bevolen wordt. Dat is vreemd, want het is de Heer een gruwel als mensen geofferd worden. God nam het de Israëlieten kwalijk dat ze mensen offerden; dat staat in Jeremia 32.

Jeremia 32 : 35 *

35 En zij hebben de hoogten van Baal gebouwd, die in het dal des zoons van Hinnom zijn, om hun zonen en hun dochteren den Molech door *het vuur* te laten gaan; hetwelk Ik hun niet heb geboden, noch in Mijn hart is opgekomen, dat zij dezen gruwel zouden doen; opdat zij Juda mochten doen zondigen.

In de tweede plaats is het offer van Abraham een afwijkend offer, omdat Izak levend op het altaar gelegd wordt. Dat is niet gebruikelijk. Offerdieren werden geslacht op de slachtbank bij het brandofferaltaar en dáárna pas -dood - op het altaar gelegd.

Slachten en offeren worden in de Bijbel beschouwd als twee verschillende dingen, die echter wél in elkaars verlengde liggen. Slachten maakt geen deel uit van het offeren, hooguit van de voorbereidingen daarvoor. Als iets geofferd moet worden, moet het eerst sterven. Wij kennen de uitspraken over de Levieten. De priesters die ontrouw geweest waren, mochten niet tot het altaar naderen. (Ezechiël 44 : 9-14) Zij mochten voor straf niet offeren, maar moesten wel slachten.

Een offerdier moet dus eerst sterven en wordt dan pas op het altaar gelegd. Dat wat naar het altaar gaat, is namelijk zondig en iets zondigs wil de Heer niet hebben. Maar als iets dood is, heeft het geen zonde meer in zich: "Want die gestorven is, die is gerechtvaardigd van de zonde". (Romeinen 6 : 7) Vervolgens komt dat wat aan de Heer geofferd wordt op het altaar tot leven. Er komt vuur uit de hemel, waardoor het offer verbrand wordt en opstijgt tot Hem. (zie 1 Koningen 18 : 19-39) Het Hebreeuwse woord voor "brandoffer" betekent letterlijk "een opstijgend offer". Het offer stijgt op tot God en Hij maakt het levend als Hij het tot Zich neemt.

In deze Bijbelstudie zullen we kijken wat "offeren" in de Bijbel betekent en in het bijzonder aandacht besteden aan wat het offer van de Here Jezus Christus precies inhoudt. Daarna wordt de geschiedenis van Abrahams offer besproken.

2. De kruisdood van de Here Jezus: de slachtbank

Ook in het Nieuwe Testament is er sprake van offers. Over de Here Jezus lezen we in de Hebreeënbrief verschillende keren dat Hij Zichzelf offerde. Men zegt vaak: "Hij offerde Zichzelf aan het kruis van Golgotha". Natuurlijk is het zo dat de Here Jezus in Zijn omwandeling op aarde Zijn leven ter beschikking stelde aan Zijn hemelse Vader. Natuurlijk kwam Hij in Zijn eerste komst op aarde, bij Zijn geboorte in Bethlehem, om God te dienen. Zijn leven wás gewijd aan God. Men zou dat een "offer" kunnen noemen. In het Nederlands kun je zeggen dat Hij Zich tijdens Zijn aardse leven "offerde" of "opofferde". Het bezwaar is echter dat de term "offeren" in dat verband en in die betekenis niet in de Bijbel voorkomt. **zie zijlijn 1** In de

We zouden altijd bezwaar maken tegen het gebruik van Bijbelse begrippen in een onbijbelse toepassing. Daaruit ontstaan misverstanden. We gebruiken dan Bijbelse termen en veronderstellen dat iedereen het over de betekenis en inhoud daarvan eens is, maar uiteindelijk blijkt dat ieder zijn eigen uitleg aan het begrip geeft. Op die manier noemen velen de kruisiging van de Here Jezus een "offer", maar dat is niet juist. Het is belangrijk om Schrift met Schrift te vergelijken om zo de ware betekenis van Bijbelse termen te ontdekken.

Bijbel betekent "offeren" altijd "offeren", "aanbieden", of meer specifiek: "plechtig aanbieden aan een hooggeplaatst iemand, aan een koning of aan een God".

Er zijn verschillende redenen te noemen waarom de dood van de Here Jezus aan het kruis geen offer was in Bijbelse zin.

De eerste reden is dat de Here Jezus op aarde geen (Hoge)priester was. Toen Hij op aarde was, leefde Hij onder de wet. Onder de wet moest men uit de stam Levi zijn om priester te kunnen worden. Maar de Heer kwam uit de stam van Juda. Dat staat in Hebreëen 7.

Hebreëen 7:14

14 Want het is openbaar, dat onze Heere uit Juda gesproten is; op welchen stam Mozes niets gesproken heeft van het priesterschap.

De Heer was door Zijn afstamming van Juda eventueel erfgenaam van de troon en kon wellicht koning worden, maar geen (Hoge)priester. Dat kon niet onder het Oude Verbond en het Nieuwe Verbond was nog niet aangebroken. De Here Jezus was op aarde dus geen priester en kon daardoor geen offers brengen die normaal door Leviëten gebracht werden. En hoe lang was Hij op aarde? Tot en met Zijn begrafenis. Aangezien Zijn kruisiging onderdeel uitmaakte van Zijn aardse leven, kan dat nooit een "offer" geweest zijn. Omdat het Oude Verbond officieel beëindigd en vervuld werd in Zijn dood, kon Hij tot in Zijn dood geen priester zijn, laat staan Hogepriester. Hij werd dus op z'n vroegst Hogepriester bij Zijn opstanding uit de dood. Als we de Bijbelse terminologie willen toepassen, kunnen we nooit aan de Here Jezus denken als de gekruisigde en tegelijkertijd als priester, want dat was Hij toen niet. Vóór Zijn opstanding was Hij geen priester, want Hij was niet uit Levi.

Er is nog een reden waarom de dood van de Here Jezus geen offer was in Bijbelse zin. We hebben al gezien dat een altaar niet hetzelfde is als de slachtbank, waarop de offerdieren

gedood werden. Het kruis van de Here Jezus Christus was geen altaar, maar een "slachtbank". Wij lezen bijvoorbeeld in:

Jesaja 53:7

7 [...] als een lam werd Hij ter slachting geleid [...].

Hij werd ter slachting naar de slachtbank geleid en niet naar het altaar. Ook lezen we in:

Galaten 3:13

13 Christus heeft ons verlost van den vloek der wet, een vloek geworden zijnde voor ons; want er is geschreven: Vervloekt is een ieder, die aan het hout hangt.

Wat aan het kruis hangt is vervloekt. Het kruis van de Here Jezus fungeerde niet als altaar, maar als slachtbank. Er was dus geen sprake van een "offer" toen de Here Jezus stierf aan het kruis van Golgotha. **zie zijlijn 2**

Er is nog een reden waarom de dood van de Here Jezus geen offer genoemd kan worden. Als de kruisiging een offer geweest was, zou God het offer afgewezen hebben. De Here Jezus ging namelijk naar het dodenrijk toen hij stierf. Als het een offer geweest was, had er vuur uit de hemel moeten komen ten teken dat God het offer aannam en was de Here Jezus opgestegen naar de hemel. Maar dat is niet gebeurd.

De laatste reden waarom de dood van de Here Jezus geen offer was, is dat een houten kruis geen altaar kan zijn. Een houten altaar is ondenkbaar. Een altaar moet namelijk van stenen gemaakt zijn of van aarde. Aarde bestaat immers uit minuscule kleine steentjes. **zie zijlijn 3**

Zijlijn**2**

Zelfs in 1 Petrus 2 hebben de vertalers het woord "offeren" vermeden. Er staat in 1 Petrus 2 : 24: "Die Zelf onze zonden in Zijn lichaam gedragen heeft op het hout [...]". Over het algemeen wordt dit werkwoord "dragen" beschouwd als een synoniem voor "opofferen". Toch heeft men dat woord hier niet gebruikt.

Zijlijn**3**

In het Oude Testament lezen we wel over een koperen brandofferaltaar, maar dat bestond uit vier koperen wanden, die van binnen volgegooid waren met stenen of aarde. Het koper was dus alleen de omhulling van het stenen altaar.

3. Het offer van Christus: het altaar

Het eenmalige offer van Christus slaat niet op Zijn kruisdood; die ging eraan vooraf en kan gezien worden als "de slachtbank". Wij hebben besproken dat de Here Jezus tijdens Zijn aardse leven geen (Hoge)priester was, want toen leefde Hij onder de wet. Toch is de Here Jezus hogepriester geworden, maar dan op de wijze die naar voren gebracht wordt in de Hebreënbrief. Het offer van Christus onder het Nieuwe Verbond houdt het volgende in: in Zijn opstandingsleven heeft Hij van God een verheerlijkte en verhoogde positie ontvangen. Hij eist deze positie echter nog niet op, maar zet Zijn leven in ter opbouw van de Gemeente.

Hebreëën 5:1

- 1 Want alle hogepriester, uit de mensen genomen, wordt gesteld voor de mensen in de zaken, die bij God *te doen zijn*, opdat hij offere gaven en slachtofferen voor de zonden;

Waarom werd de Here Jezus mens? Onder andere om hogepriester te kunnen worden. Hogepriesters worden uit de mensen genomen. Daarom moest Hij eerst mens worden, om daarna uit de mensen genomen te kunnen worden en gesteld te worden "in de zaken, die bij God te doen zijn".

Wat doet de hogepriester dan? Hij offert "gaven en slachtofferen voor de zonden". De hogepriester hoefde over het algemeen niet zelf te offeren, want dat deden de priesters. De hogepriester was hoofdverantwoordelijk en gaf leiding aan de priesters en de offerdienst. Op de Grote Verzoendag **zie zijlijn 4** offerde hij echter zelf en bracht hij het bloed van het offerdier in het heiligdom.

Grote Verzoendag is het grootste feest van de Joden. De hogepriester moest eerst een ram offeren om voor zichzelf verzoening te doen; anders zou hij niet in het heilige der heilige voor Gods aangezicht mogen verschijnen. Daarna moesten er nog twee zondoffers gebracht worden, ditmaal voor het volk. Het ging om twee geitenbokken. Het ene werd geslacht om voor de Israëlieten verzoening te doen en het andere bleef in leven maar werd, beladen met de zonden van de Israëlieten, de woestijn ingestuurd.

Hogepriester naar de ordening van Melchizédek

In Hebreëen 7 wordt uiteengezet dat de Here Jezus Hogepriester is geworden naar de ordening van Melchizédek, onder het Nieuwe Verbond. Dat is in overeenstemming met de aankondiging in Psalm 110 en Genesis 14.

Hebreëen 7:11-16

- 11 Indien dan nu de volkomenheid door het Levietische priesterschap ware (want onder hetzelfde heeft het volk de wet ontvangen), wat nood was het nog, dat een ander priester naar de ordening van Melchizédek zou opstaan, en die niet zou gezegd worden te zijn naar de ordening van Aäron?
- 12 Want het priesterschap veranderd zijnde, zo geschiedt er ook noodzakelijk verandering der wet.
- 13 Want Hij, op Wien deze dingen gezegd worden, behoort tot een anderen stam, van welken niemand zich tot het altaar begeven heeft.
- 14 Want het is openbaar, dat onze Heere uit Juda gesproten is; op welken stam Mozes niets gesproken heeft van het priesterschap.
- 15 En *dit* is nog veel meer openbaar, zo er naar de gelijkenis van Melchizédek een ander priester opstaat:
- 16 Die *dit* niet naar de wet des vleselijken gebods is geworden, maar naar de kracht des onvergankelijken levens.

Hij werd Hogepriester op basis van eeuwig onvergankelijk leven dat Hij verkregen had. Hij stond op "naar de gelijkenis van Melchizédek". (vers 15) "Opstaan" betekent hier: "opstaan uit de dood". Dus op het moment dat Hij opstond uit de dood, werd de Here Jezus Hogepriester naar de ordening van Melchizédek.

Hebreeën 7 : 17, 18

- 17 Want Hij getuigt: Gij zijt Priester in der eeuwigheid naar de ordening van Melchizédek.
- 18 Want de vernietiging van het voorgaande gebod geschiedt om deszelfs zwakheden en onprofijtlijkheden wil;

"Gij zijt Priester naar de ordening van Melchizédek" is van toepassing op de Here Jezus sinds Zijn opstanding. In Zijn opstanding werd Hij pas tot Hogepriester aangesteld. Met Zijn aanstelling tot Hogepriester werd meteen het Oude Verbond beëindigd. "Vernietigd" heet het zelfs in vers 18. Tot Christus werd gezegd: "[...] De Here heeft gezworen, en het zal Hem niet berouwen: Gij zijt Priester in der eeuwigheid naar de ordening van Melchizédek." (vers 21) Dit werd zelfs onder eedzwering gezegd. In Psalm 110 lezen we:

Psalm 110 : 1

- 1 De HEERE heeft tot mijn Heere gesproken: Zit aan Mijn rechterhand [...].

Deze tekst wordt vaker aangehaald in het Nieuwe Testament en is van toepassing op de opstanding en hemelvaart van Christus. Hij stond op uit de dood en werd aangesteld boven elke overheid en kracht en macht. De parallelle uitdrukking is die van Psalm 110 : 4: "Gij zijt priester in der eeuwigheid naar de ordening van Melchizédek". Dat impliceert eveneens dat Hij bij Zijn opstanding en hemelvaart tot Zoon gesteld werd, want toen werd Hij uit de mensen genomen en geplaatst in het ware heiligdom, dat niet met handen is gemaakt. (zie Hebreeën 9)

Slechts één offer

In Hebreeën 7 : 27 staat dat een Hogepriester steeds weer offers brengt, maar dat de Here Jezus dat als Hogepriester eenmaal gedaan heeft. Hij heeft als Hogepriester Zijn leven geof-

ferd. Stierf Hij dan? Nee, Hij heeft Zijn leven gewijd aan God. En het was naar Gods wil dat Hij Zijn leven wijdde aan de praktische dienst aan Zijn volk. Hij volbracht dus Gods wil en stelde Zijn leven in dienst van God. Hij is daarin trouw, niet zozeer aan het volk, maar aan Degene, Die Hem gesteld heeft. (Hebreeën 3 : 2) En Hij doet dat ook nu nog.

Veel christenen weten niet wat die verheerlijkte Christus in de praktijk betekent. Zij zien Zijn heerlijkheid over het hoofd. Zijn hemelse heerlijkheid wordt gebagatelliseerd, omdat men zich er niets bij voor kan stellen. Alle uitspraken over het offer van Christus worden terugverklaard naar Zijn kruisdood. Daarmee is men Zijn tegenwoordige werk en positie kwijtgeraakt. De geofferde positie van de Here Jezus Christus is namelijk die positie in de hemel als Hogepriester naar de ordening van Melchizédek. In Zijn opstanding stelde Hij Zich beschikbaar.

Hebreeën 7 : 26

26 Want zodanig een Hogepriester betaamde ons, heilig, onnozel, onbesmet, afgescheiden van de zondaren, en hoger dan de hemelen geworden;

Over Wie gaat het nu? Over de mens Jezus, Die leed en stierf of over Christus de Hogepriester, Die uit de dood opstond? In Zijn lijden en sterven was Hij niet heilig, onnozel, onbesmet en afgescheiden van de zondaren, want Hij werd tot de overtreders gesteld. (Jesaja 53) Daarom stierf Hij ook. Ook was Hij tijdens Zijn aardse leven niet hoger dan de hemelen. Het gaat in dit gedeelte natuurlijk over Degene, Die opgewekt is. Hij is hoger dan de hemelen geworden.

Hebreeën 7 : 27

27 Dien het niet allen dag nodig was, gelijk den hogepriesters, eerst voor zijn eigen zonden slachtofferen op te offeren, daarna, *voor de zonden des volks*; want dat heeft Hij eenmaal gedaan, als Hij Zichzelf opgeofferd heeft.

De hogepriesters van het Oude Verbond offerden op alle Grote Verzoendagen. De oudtestamentische hogepriester offerde eerst voor zijn eigen zonden en daarna voor die van het volk. Hij bracht dus ieder jaar opnieuw twee offers.

De Here Jezus heeft niet eerst voor Zichzelf en dan voor het volk geofferd. Hij heeft één offer gebracht: Hij heeft tegelijkertijd Zichzelf én Zijn volk geofferd. Dat kon, omdat Hij en Zijn volk samen één Lichaam vormden. Dus als Hij Zichzelf offert, is dat automatisch inclusief Zijn volk. En dit enkele offer blijft altijd geldig ("eenmaal") en hoeft niet jaarlijks ("allen dag") herhaald te worden.

De echte betekenis van "opofferen" in het Grieks is "naar boven offeren" of "een opstijgend offer". Eigenlijk is "opofferen" een pleonasme. **zie zijlijn 5** In het Grieks kan een woord bekrachtigd of beklemtoond worden door er een voorzetsel voor te zetten. "Opofferen" is hetzelfde als "offeren", aanbieden aan God, maar met wat meer nadruk. Het offer wordt geofferd aan God en het is een omhoog opstijgend offer. En zo heeft Christus Zichzelf en Zijn volk helemaal aan God gegeven.

Hebreeën 8 : 3

- 3 Want een iedere hogepriester wordt gesteld, om gaven en slachtofferen te offeren; waarom het noodzakelijk was, dat ook Deze wat had, dat Hij zou offeren.

Elke hogepriester werd aangesteld om gaven en slachtofferen te offeren. Daarom was het noodzakelijk dat ook de Here Jezus iets had om te offeren. Hij zou Zichzelf inclusief de Gemeente offeren. De apostel gaat hier niet verder op in, maar het gaat verder met vers 4.

Hebreeën 8 : 4

- 4 Want indien Hij op aarde ware, zo zou Hij zelfs geen Priester zijn, dewijl er priesters zijn, die naar de wet gaven offeren;

Zijlijn**5**

Een pleonasme is een overbodig woord, of een overbodige woordgroep, omdat de betekenis al ligt opgesloten in een ander genoemd woord. Een pleonasme is dus een dubbele uitdrukking voor hetzelfde begrip. Voorbeeld: “witte sneeuw”.

Offers zijn gaven, want een offer is datgene wat men God aanbiedt of toewijdt. In Hebreeën 10 komt de apostel hier op terug en legt hij uit dat de oudtestamentische offers het geweten van de mens niet konden reinigen. Let op dat hij niet spreekt over alle soorten offers, want niet alle offers hadden tot doel verzoening te doen voor de zonden van het volk. Hij heeft het alleen over de herhaalde offers van de Grote Verzoendagen en dus over de offers die gebracht werden door de hogepriester. Hij zegt daarvan in Hebreeën 10:

Hebreeën 10 : 1

- 1 Want de wet, hebbende een schaduw der toekomstige goederen, niet het beeld zelf der zaken, kan met dezelfde offeranden, die zij alle jaren geduriglijk opofferen, nimmermeer heiligen degenen, die daar toegaan.

De offers die ieder jaar opnieuw op Grote Verzoendag werden gebracht, konden de offeraars nooit heiligen of vervolmaken. "Offeren" is dit keer vertaald met "toegaan". Maar "toegaan" is volgens het Hebreeuws ook "offeren". Die offers konden geen zonden wegnemen. Paulus heeft hiervoor een heel eenvoudig argument: als het offeren op Grote Verzoendag gewerkt zou hebben, was één keer Grote Verzoendag voldoende geweest. Want wat had er vervolgens nog verzoend moeten worden? Welke zonden zouden dan nog bedekt moeten worden? Ze zouden voor altijd weggedaan zijn.

Paulus draait het hier om. Hij zegt dat het feit dat elk jaar opnieuw op Grote Verzoendag offers gebracht werden, precies tegenovergesteld werkt. Het zorgt er niet voor dat de zonden niet meer herdacht worden, maar juist dat men elk jaar opnieuw de zonden gedenkt. Dat dit inderdaad zo werkt, wordt gedemonstreerd in het Joodse volk. Vóór het bij de Joden Grote Verzoendag wordt, zijn ze volgens hun voorschriften al minstens twee weken bezig met het gedenken van hun zonden. Die offers konden geen zonden wegnemen en dus zegt Paulus in:

Hebreeën 10 : 3-5

- 3 Maar *nu geschiedt* in dezelve alle jaren weder gedachtenis der zonden.
- 4 Want het is onmogelijk, dat het bloed van stieren en bokken de zonden wegneme.
- 5 Daarom, komende in de wereld, zegt Hij: Slachtoffer en offerande hebt Gij niet gewild, maar Gij hebt Mij het lichaam toebereid;

Wie kwam er in de wereld? (Hebreeën 10 : 5) De Hogepriester van het Nieuwe Verbond. Hij staat tegenover de hogepriester van de Grote Verzoendag, die offerde onder het Oude Verbond. De Hogepriester van het Nieuwe Verbond kwam pas bij Zijn opstanding als Christus in de wereld. Daarom werd tot Hem gezegd toen Hij uit de dood opgestaan was: "Gij zijt mijn Zoon, heden heb ik u gegeneerd" (Psalm 2 : 7) en: "Gij zijt Hogepriester in der eeuwigheid naar de ordening van Melchizédek". (zie Hebreeën 6 : 20) Dus toen Christus in de wereld kwam, toen de Here Jezus uit de dood opstond, zei Hij: "Slachtoffer en offerande hebt Gij niet gewild". (Hebreeën 10 : 5) Dat waren de slachtoffers en offeranden van het Oude Verbond, maar daar had Hij zojuist een einde aan gemaakt door Zijn dood. De zinsnede "Gij hebt Mij het lichaam toebereid" impliceert dat waar vroeger slachtoffers en offeranden geofferd werden, nu Zijn lichaam geofferd zou worden. Verder staat er nog een keer in:

Hebreeën 10 : 6, 7

- 6 Brandofferen en *offer* voor de zonde hebben U niet behaagd.
- 7 Toen sprak Ik: Zie, Ik kom (in het begin des boeks is van Mij geschreven), om Uw wil te doen, o God!

Het gaat hier om het doen van de wil van God niet onder het Oude (eerste), maar onder het Nieuwe (tweede) verbond. Niet in de oude, maar in een nieuwe schepping.

Heiliging

Hebreeën 10 : 10

10 In welken wil wij geheiligd zijn, door de offerande des lichaams van Jezus Christus, eenmaal *geschied*.

Wij zijn geheiligd in de wil van God. De wil van God was dat Christus als Hogepriester van het Nieuwe Verbond Zichzelf - namelijk Zijn lichaam - zou offeren. Toen Hij Zichzelf offerde, offerde Hij Zijn lichaam, de Gemeente, dus u en mij. In de uitvoering van die wil zijn en worden wij ook geheiligd.

Wat is "heiligen" eigenlijk? "Heilig" betekent "apart gezet en gewijd aan de dienst van God". De uitdrukking "Heilig mij de zonen van Aäron" betekent niet dat de zonen van Aäron zulke heilige mannen waren. Er mankeerde van alles aan hen, maar dat maakte niet zoveel uit. De Heer zei dat zij in Zijn dienst zouden komen en daarom waren ze heilig. Dat is met ons ook zo. Er mankeert van alles aan ons, maar de Heer heeft ons geheiligd en in Zijn dienst gesteld. Het is de bedoeling dat wij daarna ook heilig wandelen, maar dat is niet opdat we later heilig wórdén, maar omdat we nu al heilig zijn.

In de Bijbel komen wij zelfs heilige voorwerpen tegen. Ze worden "heilige vaten" genoemd en wij vinden ze rondom de tabernakel. Het waren gewone voorwerpen die nodig waren om het vuur te stoken op het altaar, het water te scheppen bij het koperen wasvat of om de lamp te snuiten bij de menorah. Waarom waren deze voorwerpen heilig? Niet omdat ze er zo uitzagen, maar omdat ze gebruikt werden voor de dienst aan God. Alles wat gewijd wordt aan God heet "offeren". Dus "heiligen" is eigenlijk hetzelfde als "offeren". "Heiligen" betekent zowel "apart zetten" als "heel maken". "Heiligen" is apart gezet worden uit de wereld en toegevoegd worden aan God om zich aan Hem te wijden en Hem te dienen. "Offeren" betekent

dus "afzonderen van de wereld" in het algemeen en "afzonderen voor de dienst aan God" in het bijzonder. Als een mens gewijd wordt aan de dienst van God, wordt hij gemaakt tot priester. Dat staat ook in:

Openbaring 1 : 6

- 6 En Die ons gemaakt heeft tot koningen en priesters Gode en Zijn Vader; Hem, zeg ik, zij de heerlijkheid en de kracht in alle eeuwigheid. Amen.

Levend gemaakt en geheiligd in Christus

Wij zijn geheiligd in Zijn wil. Christus offerde Zijn lichaam en wij zijn daardoor geheiligd. Voor alle duidelijkheid: de Here Jezus stierf aan het kruis van Golgotha. Daardoor zijn alle mensen dood voor God. Dat is niet "geheiligd", maar het tegenovergestelde daarvan. Doordat Hij in Zijn opstanding Zichzelf en daarmee Zijn lichaam offerde in overeenstemming met de wil van God, zijn wij die geloven levend geworden met hem en geheiligd. Immers vormen alle gelovigen samen het Lichaam van Christus, met Christus als hoofd. Wij zijn dus geheiligd door het offer oftewel de offerande van het Lichaam van Jezus Christus.

Romeinen 6 : 9-11

- 9 Wetende, dat Christus, opgewekt zijnde uit de doden, niet meer sterft; de dood heerst niet meer over Hem.
- 10 Want dat Hij gestorven is, dat is Hij der zonde eenmaal gestorven; en dat Hij leeft, dat leeft Hij Gode.
- 11 Alzo ook gijlieden, houdt het daarvoor dat gij wel der zonde dood zijt, maar Gode levende zijt in Christus Jezus, onzen Heere.

Wij zijn met Christus levend gemaakt, geofferd, geheiligd, opdat wij God zouden dienen. Dat

is eenmaal gebeurd. Zijn dood die daaraan voorafging, is niet het offer. Iets wordt pas een offer als het op het altaar gebracht wordt. De Here Jezus Christus werd pas op het altaar gebracht in Zijn opstanding en niet daarvoor. We lezen verder in:

Hebreeën 10 : 14

14 Want met één offerande heeft Hij in eeuwigheid volmaakt degenen, die geheiligd worden.

Enmaal, met één offer heeft Hij Zijn lichaam geofferd. Met één offer heeft Hij degenen volmaakt die geheiligd worden. "Want en Hij, Die heiligt, en zij, die geheiligd worden, zijn allen uit een; om welke oorzaak Hij Zich niet schaamt hen broeders te noemen". (Hebreeën 2 : 11) De Here Jezus heeft ons geheiligd. Omdat de Hogepriester Zichzelf en dus Zijn lichaam geofferd heeft, zijn u en ik op voorhand geofferd. Wij hebben daar geen invloed op gehad. Toen wij tot geloof kwamen, werden we aan het Lichaam toegevoegd en kregen wij deel aan Zijn heiligheid en Zijn priesterschap. Kortom: wij hebben deel aan al Zijn zegeningen.

Efeze 5 : 1, 2

- 1 Zijt dan navolgers Gods, als geliefde kinderen;
- 2 En wandelt in de liefde, gelijkertwijls ook Christus ons liefgehad heeft, en Zichzelf voor ons heeft overgegeven tot een offerande en een slachtoffer, Gode tot een welriekenden reuk.

De Here Jezus Christus heeft Zichzelf geofferd en wij zouden Zijn navolgers zijn. Hij heeft "Zichzelf voor ons overgegeven tot een offerande". De uitdrukking "voor ons" komt vaker voor in de Schrift. Het betekent niet alleen "ten behoeve van", maar ook "in de plaats van". Christus is onze plaatsvervanger in de zin van onze vertegenwoordiger, want Hij leed, stierf en stond op uit de dood in onze plaats. Wat Hij gedaan heeft, wordt ons toegerekend. Als Hij

Zich voor ons heeft overgegeven tot een offerande en Zich dus voor ons heeft geofferd, wil dat zeggen, dat wij niet alleen met Hem zijn gestorven, begraven en opgewekt, maar ook geofferd.

In Efeze 5 : 2 wordt ook verwezen naar de Levietische offers, **zie zijlijn 6** namelijk het brandoffer en het dankoffer. Dat zit vast aan de uitdrukking "Gode tot een welriekende reuk". Er staat van Christus dat Hij Zichzelf voor ons heeft overgegeven tot een offer, namelijk tot een slachtoffer, "Gode tot een welriekende reuk". En wij zouden navolgers van Christus en dus navolgers van God zijn. Daaruit volgt dat wij ook onszelf zouden overgeven tot zo'n offer. Dezelfde gedachte vinden wij ook aan het begin van het praktische deel van de Romeinenbrief.

Romeinen 12 : 1

- 1 Ik bid u dan, broeders, door de ontfermingen Gods, dat gij uw lichamen stelt tot een levende, heilige en Gode welbehagelijke offerande, *welke is uw redelijke godsdienst.*

De "ontfermingen Gods" werden in de voorgaande elf hoofdstukken van de Romeinenbrief uiteengezet, namelijk dat wij met Christus zijn gestorven, begraven en opgewekt. (Romeinen 6 : 1-11) Wij waren ooit dood door de misdaden en zonden, waarin wij vroeger wandelden. (Efeze 2 : 1, 2) Ook in 2 Korinthe 5 : 15 stond al dat één voor allen gestorven is en wij dus allen gestorven zijn. Maar God heeft ons, die geloven, opgewekt met Christus. Dat heeft tot gevolg dat wij nu voortaan voor God leven. Wij zouden dus niet meer voor onszelf leven, maar "tot heerlijkheid des Vaders in nieuwigheid des levens". (Romeinen 6 : 4) Wij zouden "onze lichamen stellen tot een levend, heilig, Gode welbehagelijk offer", want dat is onze redelijke (= logische) godsdienst. (Romeinen 12 : 1) Volgens het woordenboek betekent "godsdienst" dat je God iets aanbiedt. Soms alleen goede werken, maar soms ook meer. Dat wordt dan beschouwd als "offer". Voor zover wij godsdienstig zijn en wij God iets aanbieden, zouden wij niet onze tienden aanbieden, maar ons héle leven aan Hem toewijden. Want alles wat

Er zijn vijf Levietische offers, die ieder profetisch verwijzen naar verschillende aspecten van het werk van de Here Jezus. In al deze offers is zichtbaar welke weg God met deze schepping en met ieder mens gaat. Het schuldoffer wijst op de weg van uitdelging van de zonden en het zondoffer op uitdelging van de zonde (de zondige natuur). Het dankoffer toont de totstandkoming van een nieuwe schepping door dood en opstanding. Dit offer zorgde voor vrede met God. Al het oude is achtergebleven en er wordt een nieuw begin gemaakt dat in de praktijk verder ontwikkeld wordt. Dat principe wordt uitgedrukt in het spijsoffer, waarbij het gaat om het toebereiden van een maaltijd. Tenslotte wordt de voltooiing van dit alles uitgedrukt in het brandoffer. Dat offer stijgt in zijn totaliteit - als een welriekende reuk - op tot God. Voor meer informatie: zie de studie "Levietische offers" in de serie "Bijbelstudie" van Vlichthus.

wij hebben of zijn, hebben wij van God uit de rijkdom van Zijn genade ontvangen. Kortom: Wij zouden onze lichamen stellen tot een levende offerande, want Hij heeft onze sterfelijke lichamen levend gemaakt. Ook zouden wij onze lichamen stellen tot een heilige offerande, want wij zijn geheiligd. Wij zouden onszelf offeren. Wij zouden de loopbaan lopen die Hij ons voorgesteld heeft. (Hebreeën 12 : 1) Zó doen we de welbehaaglijke en volmaakte wil van God.

Leven van het altaar

Wij zijn gestorven opdat wij zouden leven en geofferd zouden worden op het altaar. Tegelijk leven wij ook van het altaar, net als de priesters in het Oude Testament. Degenen die bij het altaar dienden, leefden van het altaar door een deel te nemen van wat voor de Heer bestemd was. Dat mocht, omdat ze priesters waren en de Heer dienden. Als ze bij wijze van spreken vlees nodig hadden, gingen ze naar het altaar om het daar te halen. De priesters hadden dus gemeenschap met het altaar. Letterlijk staat dat in 1 Korinthe 10.

1 Korinthe 10 : 18

18 Ziet Israël, dat naar het vlees is; hebben niet degenen, die de offeranden eten, gemeenschap met het altaar?

De uitdrukking "Israël, dat naar het vlees is" impliceert dat er ook een Israël is dat naar de Geest is. **zie zijlijn 7** De Gemeente is het Israël dat naar de Geest is. En zoals de Levietische priesters mochten eten van het altaar, mogen wij dat ook, maar dan in geestelijke zin. Dat staat in de Hebreeënbrief, die gaat over het feit dat wij als gelovigen verlost zijn van het Oude Verbond. Wij leven nu onder het Nieuwe Verbond en zijn daar eerstgeborenen en priesters van.

Hebreeën 13 : 10

10 Wij hebben een altaar, van hetwelk geen macht hebben te eten, die den tabernakel dienen.

Na de opstanding van de Here Jezus, bij het aanbreken van het Nieuwe Verbond, verwierp het volk Israël de Messias en Zijn Woord. Oorspronkelijk was Israël ertoe uitverkoren om God te dienen en de Woorden Gods te verkondigen. Daarvan kwam niets terecht, omdat zij die Woorden niet wilden geloven. Daarom werden zij door God uit hun functie ontslagen. Toen kwam de Gemeente in de plaats van Israël. In de toekomst, na de opname van de Gemeente, zal ook het volk Israël tot geloof komen en weer hersteld worden. Dan zullen zij alsnog hun koninklijke en priesterlijke taak op aarde vervullen en de Woorden Gods verkondigen.

Een altaar is niet de uitbeelding van de dood, maar van de dienst aan God. Wij hebben dus een altaar, maar overdrachtelijk bedoeld. Wij hebben een dienst aan de Heer onder het Nieuwe Verbond, want wij zijn priesters naar de ordening van Melchizédek. "Van hetwelk geen macht hebben te eten, die den tabernakel dienen" betekent dat degenen die leven onder het Oude Verbond, waaronder de tabernakel en de tempel er waren, geen recht hebben te eten van het altaar waarvan wij eten. Met andere woorden: wanneer je nog leeft onder het Oude Verbond, kun je God niet dienen. Er zijn maar twee mogelijkheden: óf je leeft onder het Oude Verbond óf onder het Nieuwe, maar niet onder allebei. **zie zijlijn 8** Wij hebben dus een altaar en daar leven wij voor, daar leven wij van en daar leven wij uit. Dat doen wij opdat wij de Heer zouden dienen.

Zaligheid van de ziel

De reden waarom wij als gelovigen nog op aarde leven, is om met ons oude lichaam de Heer te dienen. Zo wordt in ons gedemonstreerd dat de oude mens bruikbaar is voor de dienst aan God. Hij zou in onze sterfelijke lichamen verheerlijkt worden. Als wij de Heer niet dienen, maar verloochenen, verloochent Hij ons ook. Waarom zou Hij voor ons zorgen als wij Hem niet dienen? Dan is er in de praktijk namelijk geen verschil tussen ons en de natuurlijke mens.

De Heer is een barmhartige en getrouwe Hogepriester. De taak van de Hogepriester is om de zonden van het volk te verzoenen. Maar de Hogepriester zorgt er niet voor dat de zonden worden weggenomen en dat de mens behouden wordt. De Hogepriester is niet Degene, Die ervoor zorgt dat wij wedergeboren worden, want Hij is niet de Hogepriester van degenen die niet wedergeboren zijn. Hij is de Hogepriester van het Nieuwe Verbond, van een nieuwe schepping en van degenen die wedergeboren zijn. Een zondaar moet dus eerst tot geloof komen in de opgewekte Christus en kan dan pas de Here Jezus als Hogepriester leren kennen.

Waarom moet de Heer nu nadat Hij ons eenmaal gereinigd had, alsnog de zonden weg nemen? Naar de geest zijn we wedergeboren en dus al zalig geworden. De bedoeling is dat ook

Een leven onder beide verbonden samen heet "verbondstheologie". Daar worden het Oude en het Nieuwe Verbond, dus wet en genade, systematisch door elkaar geweven. Wet wanneer het uitkomt en genade wanneer het uitkomt. In de verbondstheologie gaat men uit van twee verbonden die God met de mens zou hebben gesloten: het verbond der werken en het genadeverbond. Deze twee verbonden zouden in de Bijbel allesoverheersend zijn, zodat iedere Bijbeltekst zou moeten worden verklaard binnen het kader van deze verbonden. Dus wordt nagenoeg ieder Bijbelgedeelte van toepassing gemaakt op ieder mens door alle tijden heen, zonder onderscheid, waarbij men dikwijls voorbijziet aan de primaire, letterlijke betekenis van de Bijbelse uitspraken.

onze ziel (levenswandel) zalig zou worden. (1 Petrus 1 : 9) Want dan pas kunnen we God op de juiste manier dienen. Dit wordt geïllustreerd in de voetwassing (zie Johannes 13), waar de Here Jezus zegt dat wie gewassen is, geheel rein is (zaligheid van de geest) en dat alleen nog zijn voeten gewassen moeten worden (zaligheid van de ziel). (Johannes 13 : 19) De Heer neemt onze zonden weg en reinigt zo ons praktische leven. De Heer reinigt onze levenswandel door onze gewetens te reinigen. Hij doet dit door onze zonden te bedekken. Ze zijn er misschien nog wel, maar ze worden ons niet meer toegerekend. En ook van ons wordt verwacht dat we de zonden voor dood houden. (Romeinen 6 : 2, 11) Zo staan die zonden ons niet meer in de weg om Hem te dienen.

Wij kunnen de Heer alleen dienen als wij ons laten vullen met het Woord van God. Dan hebben wij deel aan al Zijn zegeningen, want wij zijn gezegend "met alle geestelijke zegening in den hemel in Christus". (Efeze 1 : 3) Wij zullen met Hem geopenbaard worden in Zijn heerlijkheid en daarmee onze heerlijkheid. God doet dit niet alleen terwille van ons, maar in de eerste plaats voor Zijn eigen eer. Als iemand eer toekomt, dan is Hij het wel.

4. Abrahams offer als voorafschaduwing van het offer van Christus

We gaan nu naar Genesis 22 en zullen dit hoofdstuk vers voor vers bespreken.

Genesis 22 : 1

- 1 En het geschiedde na deze dingen, dat God Abraham verzocht; en Hij zeide tot hem: Abraham! En hij zeide: Zie, *hier* ben ik!

Als we dit hoofdstuk doorlezen, merken we dat Abraham zich steeds op dezelfde manier uitdrukt. Toen God tot Abraham zei: "Abraham!", antwoordde Abraham: "Hier ben ik!" In vers 11 staat dit opnieuw: "Maar de Engel des HEEREN riep tot hem van den hemel, en zeide: Abraham, Abraham!

En hij zeide: Zie, hier ben ik!". Abraham is hier een type van de "Ik ben". Binnen het kader van het Oude Testament is dit "Jehovah" en binnen het kader van heel de Bijbel is dit de Here Jezus Christus. Vandaar dat de Here Jezus in het Johannes-evangelie heel vaak zegt: "Ik ben".

Genesis 22 : 2

- 2 [...] Neem nu uw zoon, uw enige, dien gij liefhebt, Izak, en ga heen naar het land Moria, en offer hem aldaar tot een brandoffer, op een van de bergen, dien Ik u zeggen zal.

"Enige" betekent "uniek". "Enige zoon" wijst op de zoon met het eerstgeboorterecht. Hij is de drager van de belofte, de erfgenaam. "Die gij liefhebt" betekent in de praktijk dan ook "eerstgeborene zoon". Waar is Izak dan een beeld van? Wij lezen in:

Galaten 4 : 22, 23, 28

- 22 Want er is geschreven, dat Abraham twee zonen had, een uit de dienstmaagd, en een uit de vrije.
- 23 Maar gene, die uit de dienstmaagd was, is naar het vlees geboren geweest; doch deze, die uit de vrije was, door de belofte;
- 28 Maar wij, broeders, zijn kinderen der belofte, als Izak was.

Izak als eerstgeborene is een type van de Gemeente: wij zijn net als Izak kinderen der belofte en dus erfgenamen. Ismaël is een beeld van het Joodse volk, van de berg Sinai, van de slavin Hagar en van slavernij. Maar Izak is de zoon van Sarah, geboren uit de vrije. Hij was de erfgenaam. De naam "Izak" is een verwijzing naar het lachen van Abraham en Sarah, toen zij hoorden, dat zij een zoon zouden krijgen. Indirect is het natuurlijk ook een verwijzing naar de blijdschap van het aanbreken van het Nieuwe Verbond, namelijk de geboorte van een zoon. Die zoon is niet alleen de Here Jezus Christus, maar ook de hele Gemeente.

Abraham, een type van de Here Jezus, was de vader van Izak, een type van de Gemeente. De één is een zoon van de ander. Zijn wij dan zonen van de Here Jezus Christus? Nee, maar onze relatie met de Here Jezus kan wel voorgesteld worden als een vader-zoon relatie. De vader is per definitie de gever en de zoon de ontvanger. Al wat wij ontvangen, ontvangen wij van de Here Jezus Christus, want Hij is de gever. Het beeld van vader en zoon past op die manier goed. Bovendien staat er zowel in Romeinen 8 als in Hebreeën 2 dat de Here Jezus de eerstgeborene zou zijn met en onder vele broeders. Hij zou vele zonen tot heerlijkheid leiden. Normaal is dat het werk van de vader, maar het kan ook het werk zijn van de oudste broer.

Nu gaan we terug naar Genesis 22 : 2. Abraham kreeg van God de opdracht om naar het land Moria te gaan. "Moria" betekent "dwaasheid". Dwaasheid is volgens 1 Korinthe 1 : 18 het kenmerk van onze tegenwoordige, gemeentelijke bedeling: "Want het woord des kruises is wel dengenen, die verloren gaan, dwaasheid; maar ons, die behouden worden, is het een kracht Gods". De prediking van het evangelie is de prediking van het dwaze Woord des kruises. Het is wijsheid van God, maar dwaasheid voor de wereld.

Abraham zou Izak offeren op "een van de bergen, dien Ik u zeggen zal". Deze berg is dezelfde waar eeuwen later de dorsvloer van Arauna was in de geschiedenis van David. (2 Samuël 24 : 15-25) David is een type, een voorloper van Christus. Deze berg is ook dezelfde als de uiteindelijke tempelberg, waarop niet alleen het brandofferaltaar stond, maar zelfs de ark des verbonds. Die berg waarop oorspronkelijk Izak geofferd werd, was dus de plaats waar later de tempel, het huis Gods, stond. Maar wat is het huis Gods ook al weer? De Gemeente. De uitdrukking "huis Gods" voor "Gemeente" lezen wij letterlijk in 1 Timótheüs 3 : 15. In andere plaatsen worden andere termen gebruikt zoals "een woonstede Gods in den Geest" (Efeze 2 : 22) of "geestelijk huis". (1 Petrus 2 : 5)

God zei dus tot Abraham: "Ga heen naar het land Moria, en offer hem [Izak] aldaar tot een brandoffer". Een "brandoffer" is een "opstijgend offer". Let wel: het was niet een schuldoffer, niet een zondoffer, niet een offer om de zonde weg te nemen of om vergeving te ontvangen.

Een brandoffer strekt veel verder dan dat. Het is het hoogste offer en omvat alle andere offers. Het brandoffer spreekt van de overgang van het oude naar het nieuwe. Het is een beeld van de definitieve vestiging van de eeuwigheid en van de nieuwe schepping. Het spreekt over de hemelvaart (verheerlijking). Wat de Gemeente betreft is dat de Opname en wat daarna volgt. De definitieve positie van rust is dan bereikt. Het werk is dan gedaan en het loon ontvangen. **zie zijlijn 9**

Genesis 22 : 3

- 3 Toen stond Abraham des morgens vroeg op, en zadelde zijn ezel, en nam twee van zijn jongeren met zich, en Izak zijn zoon; en hij kloofde hout tot het brandoffer, en maakte zich op, en ging naar de plaats, die God hem gezegd had.

Het is opvallend dat Abraham, na Gods bevel om Izak te offeren, helemaal niets zegt, geen bedenkingen maakt of protesteert. Hij staat gewoon 's morgens vroeg op. Dat doet iedereen die een opdracht van de Heer krijgt. Zodra het licht wordt, breekt de dag aan en sta je op. Vroeg opstaan is een beeld van opstanding tussen de overige doden uit. Wie stond er nog meer 's morgens vroeg op? De Here Jezus. Maar ook Jozua, die eveneens een beeld is van de Here Jezus, maakte zich des morgens vroeg op. (zie Jozua 3) Vroeg opstaan is altijd een verwijzing naar de nieuwe dag. Ook in Jesaja 60 : 1 lezen we dat: "Maak u op (= sta op), word verlicht, want uw Licht komt, en de heerlijkheid des HEEREN gaat over u op". Het licht dat komt, is het licht van het Nieuwe Verbond dat aanbreekt en de verwijzing naar de opstanding van Christus. Het is een beeld voor het aanbreken van onze bedeling.

De ezel

Nadat de Heer tot Abraham gezegd had: "Offer uw zoon", maakte hij zich 's morgens vroeg op en zadelde zijn ezel. Het noemen van het vervoermiddel dat Abraham gebruikt, lijkt irrelevant. Waarom staat het er dan toch? Omdat de ezel de hele Bijbel door een beeld is van de

Zijlijn**9**

Zie eerdere voetnoot 6 over de verschillende offers in het Oude Testament en de verwijzing naar de studie “De Levietische offers” in de serie Bijbelstudie.

gelovige, het gelovig overblijfsel, de Gemeente. Een ezel kan goed lasten dragen, maar heeft er een grote hekel aan. Hij heeft een duidelijke grens, hij gaat maar tot een bepaald niveau. Van het ene moment op het andere stort hij in elkaar, dan kan hij ineens niet meer. Hij is beperkt, het is ineens afgelopen.

Ezels zijn in het Oude Testament altijd zoek. In de Bijbel gaan alle ezels ervandoor. Zij kunnen niet leven onder de last, oftewel het juk en zoeken hun vrijheid. Daarom is Saul, wanneer hij in de Bijbelse geschiedenis wordt geïntroduceerd, zijn ezels kwijt. Saul is een beeld van de heerschappij van de wet en ezels zijn een beeld van degenen die gelovig zijn overgebleven al of niet onder de wet.

Een ezel wordt gekenmerkt door verhoudingsgewijs grote oren. Hij kan dus goed horen. De Schrift zegt dat het geloof uit het gehoor is en het gehoor door het Woord van God. Daarom is de ezel een beeld van de gelovige die zijn vertrouwen stelt op het Woord van God.

In de Bijbel kunnen verschillende ezels spreken en hebben ze heel wat te zeggen. Een voorbeeld daarvan is de ezel van Bileam. (zie Numeri 22 : 21-35) Er was zelfs een ezel die nog sprak nadat hij gestorven was: Simson heeft ooit de kinnebak (= onderkaak) van een ezel gevonden en gebruikte deze om een groot aantal Filistijnen te verslaan. (zie Richteren 15 : 9-20) Als we de geschiedenis van Simson goed lezen, zien we dat er water uit de kinnebak voortkwam. (Richteren 15 : 15) De kaak van de ezel was dus een bron van water. Water is een beeld van het Woord. In de kaak of mond van die ezel is Woord aanwezig. Wat zegt een ezel eigenlijk als hij praat? Hij zegt altijd "I-A". Dat is de afkorting van de naam Jehovah of Jahwe. Hij heeft dus altijd de naam des Heren op zijn lippen. Een ezel die met zijn grote oren gehoord heeft, roept dan ook de naam des Heren aan.

Verder komen we de ezel nog tegen in Zacharia 9 : 9: "Verheug u zeer, gij dochter Sions! juich, gij dochter Jeruzalems! Ziet, uw Koning zal u komen, rechtvaardig, en Hij is een Heiland; arm, en rijdende op een ezel, en op een veulen, een jong der ezellen." De zinsnede "rijdende op

een ezel" geeft uitdrukking aan de onderdanige positie van een ezel. Eigenlijk is een ezel de karikatuur van een paard. Hij ziet er een beetje belachelijk uit. "Rijdende op een ezel" is per definitie in tegenstelling tot de positie van een koning. Een koning hoort niet op een ezel te rijden, maar op een paard. **zie zijlijn 10** Een paard spreekt altijd over koningschap. De gedachte is dat de profetie over "uw koning zal komen [...] rijdende op een ezel" spreekt over de eerste komst van de Here Jezus en het vervolg daarop. Het spreekt over de positie van Jezus in het bijzonder in Zijn eerste komst, als de onderdanige, als de gelovige, als Degene, Die Zich onderwerpt en gehoorzaam is aan het Woord van God. Het spreekt over het geloof van Jezus Christus. Uiteindelijk is het zelfs zo dat de hele ezel een beeld is van de Gemeente. Het is dus niet alleen de Heer in Zijn eerste komst, maar het is ook het vervolg erop, nu. Het resultaat is namelijk dat de Heer op die ezel zit. Hij werd één geheel met de ezel en vereenzelvigde Zich ermee. In de brieven van Paulus heet het gewoon dat de Gemeente het Lichaam van Christus is, waarvan Hij het hoofd is en waaraan Hij leiding geeft. Pas in de toekomst, bij Zijn wederkomst, komt de Here Jezus Christus als het ware op een paard. Hij komt dan in heerlijkheid en majesteit om Zijn koninkrijk op aarde te openbaren.

In laatste instantie komen we de ezel tegen bij de intocht in Jeruzalem, waarbij de Heer die ezel door twee mannen liet regelen. Hier vinden we parallel met Genesis 22 : 3: "Hij nam twee van zijn jongeren". Die twee jongeren zijn als het ware de twee discipelen die Hij had uitgezonden om de ezel te halen. In Lukas 19 staat:

Lukas 19 : 29, 30, 35

- 29 En het geschiedde, als Hij nabij Beth-fage en Bethanië gekomen was, aan den berg, genaamd den Olijfberg, dat Hij twee van Zijn discipelen uitzond,
- 30 Zeggende: Gaat henen in dat vlek (*dorp*), dat tegenover is; in hetwelk inkomende, zult gij een veulen gebonden vinden, waarop geen mens ooit heeft gezeten; ontbindt hetzelve, en brengt het.
- 35 En zij brachten hetzelve tot Jezus. En hun klederen op het veulen geworpen hebbende, zetten zij Jezus daarop.

”Paard” is in het Hebreeuws ”soes”, 60-6-60. Een paard is dus drie zessen (60-6-60). Dat spreekt over de mens in de zin van Adam, de koning der aarde of de koning der volkeren. Het paard is de uitbeelding van het koningschap van de mens en van de Zoon des mensen.

De discipelen vonden het jong van een ezelin waarop nog nooit iemand gezeten had, dus dat nog nooit een last gedragen had. In Mattheüs 21 : 2 staat dat de moeder van het veulen daarnaast gebonden stond. Die ezelin is een beeld van Israël onder de wet. Het mannelijke ezelsveulen dat voortkwam uit de lastdragende ezelin. De mannelijke zoon van die ezelin is de mannelijke zoon uit Openbaring 12. Dat mannelijke ezelsveulen stond dus ook daar, verbonden aan de moeder. Niet met een touwtje. Het beest bleef gewoon bij zijn moeder. Dat de ezel een beeld is van de Gemeente kan niet missen, want voordat de Heer op die ezel stapte, werd de ezel aangekleed met de klederen van de discipelen, zodat het beest op de twaalf discipelen leek. Die ezel waarop de Heer reed, waarop nog nooit iemand gereden had, is dus de Gemeente. Zij was altijd verborgen, maar is voortgekomen uit Israël en heeft nog nooit last gedragen. De enige last die wij als Gemeente dragen, is licht en het juk is zacht. (Mattheüs 11 : 30) Wij worden bereden door de Heer, Die ons hoofd is, Die ons bestuurt en leidt.

Terug naar Genesis 22 : 3. Abraham zadelde zijn ezel. Hij nam twee van zijn jongeren. Dat is ook een beeld van de Gemeente. Je komt in de Bijbel wel vaker het getal "twee" tegen: twee mannen, twee broden of twee visjes, enzovoorts. Het dubbele is altijd een uitdrukking van het eerstgeboorterecht en in dit geval van de Gemeente. Dus de ezel, de twee jongeren en Izak zijn allemaal een uitbeelding van de Gemeente.

Hout

Abraham kloofde hout tot het brandoffer. Hij nam zelf het hout mee. Hout is een beeld van de natuurlijke mens, van het aardse lichaam. Het is een beeld van de werken van de Gemeente naar de oude mens. Deze werken verbranden later in de openbaring voor de rechterstoel van Christus: hout, hooi en stro verdwijnen dan. (zie 1 Korinthe 3 : 12) Heel veel heilige voorwerpen uit het Oude Testament, inclusief de ark des Verbonds, waren van hout gemaakt, maar wel overtrokken met koper of goud. Er is uiteindelijk in heel de tabernakel geen hout te zien.

De derde dag

Genesis 22 : 4

- 4 Aan den derden dag, toen hief Abraham zijn ogen op, en zag die plaats van verre.

Op de derde dag kwam Abraham bij de plaats die God hem gezegd had. De derde dag is opnieuw de uitbeelding van de opstanding van Christus. De derde dag is een beeld van het aanbreken van het Nieuwe Verbond. Want het getal "drie" staat voor de beloften Gods en de vervulling van de beloften. Daarom werden op de derde dag ook de ezels van Saul teruggevonden. (1 Samuël 10 : 1-16) Bovendien kwamen op de derde dag ook de twee verspieters (weer twee mannen!) terug, de twee spionnen die door Jozua gezonden waren om het land en de stad Jericho te doorzoeken. **zie zijlijn 11** Na 2000 jaar van verborgenheid, dus op de derde dag, (zie 2 Petrus 3 : 8) komt er een einde aan deze tegenwoordige bedeling en vindt de opname van de Gemeente plaats. Wij hoeven ons niet meer te verbergen en worden met Christus geopenbaard in heerlijkheid.

Abraham hief zijn ogen op en zag die plaats (de berg in het land Moria) van verre. Abraham zag van een afstand dus al de plaats die tegenwoordig de tempelberg in Jeruzalem is. Met de uitdrukking "van verre" wordt ook geïllustreerd dat men van oudsher zicht had op de gebeurtenissen die een einde zouden maken aan het Oude Verbond, gebeurtenissen die allemaal op en om de tempelberg zouden plaatsvinden. Vanuit oudtestamentische tijd had men zicht op de komst van de beloofde Zoon van Abraham, Wiens leven gewijd zou zijn aan de dienst van God. Op die grond zou Hij gesteld worden tot Hogepriester en Koning naar de ordening van Melchizédek. De komst van de Messias, Zijn verheerlijking en verhoging op een berg (in de hemel), is dus van verre te zien. Heel de oudtestamentische tijd door kende men die beloften Gods, of kon men die in ieder geval kennen. Als men de ogen opgeheven zou hebben, dan had men die plaats van verre gezien. Dat men in plaats daarvan naar de grond keek, omdat

De twee verspieters vonden hun onderkomen in het plaatselijke bordeel bij Rachab, de hoer. Daar verstopten zij zich eerst. Na hun ontmoeting met Rachab moesten zij zich tot aan de derde dag verbergen in het gebergte. (zie Jozua 2) Deze geschiedenis is een beeld van de opstanding van Christus en uiteindelijk van Zijn wederkomst als de Opgestane. Wij als eerstelingen (de twee mannen) hebben de zaligheid ontvangen via Israël (Rachab), maar wij zijn uitgegaan buiten de legerplaats en ons leven wordt verborgen in Christus bij God in de hemel (hoge plaats, op de berg).

men liep onder het zware juk van de wet dat men niet dragen kon, verandert daar niets aan. Als men gekeken en het Woord van God geloofd had, zou men uitzicht gehad hebben op de komst van de Messias.

Bovenop en onderaan de berg

Genesis 22:5

- 5 En Abraham zeide tot zijn jongeren: Blijft gij hier met den ezel, en ik en de jongen zullen heengaan tot daar; als wij aangebeden zullen hebben, dan zullen wij tot u wederkeren.

Abraham gaat met Izak de berg op. Een berg is als het ware een groot, vergroeid altaar, een offerplaats dus. Bijna ieder altaar stond ook op een berg. Ook deze tempelberg in het land Moria is een altaar.

Abraham zei tegen de twee jongeren: "Blijft gij hier met den ezel". Zij bleven onder aan de berg, terwijl Abraham en Izak de berg op gingen. Hier hebben we dus een beeld van de Gemeente onder aan de berg en een beeld van de Gemeente op de berg. Dit komen we in Markus 9 ook tegen. Dat is de geschiedenis van de verheerlijking op de berg, waar de Heer drie van de twaalf discipelen, een minderheid dus, meenam de berg op. De andere discipelen liet hij beneden achter. Petrus, Jakobus en Johannes waren op de berg en zagen daar een verheerlijkte Christus. Zij zagen Christus in de positie die Hij bereikt heeft ná Zijn lijden. Zijn verheerlijking gebeurde niet publiekelijk, maar alleen voor deze drie discipelen die op de hoge berg apart waren gezet. Zelfs de meeste discipelen zagen Zijn verheerlijking dus niet. Degenen die onderaan de berg waren, waren in diezelfde tijd bezig de duivel te bestrijden. **zie zijlijn 12** Zolang de Heer en de drie discipelen op de berg waren, kon men beneden de duivel niet weg krijgen. Dat is een beeld van heel onze bedeling.

Voor meer informatie zie "De maanzieke knaap" uit de serie "Bijbelstudie". Hier wordt dieper ingegaan op de geschiedenis van de verheerlijking op de berg en de daarop volgende geschiedenis van de maanzieke knaap. Deze twee geschiedenissen staan tussen de twee aankondigingen van het lijden van de Here Jezus. Beide geschiedenissen hebben dan ook hun belangrijkste betekenis in verband met de tegenwoordige positie van Christus, Die Hij bereikt heeft ná of als gevolg van Zijn lijden.

De twee jongeren met de ezel onderaan de berg zijn net als de meerderheid van de discipelen een beeld van gelovigen die met aardse dingen bezig zijn. Abraham en Izak daarentegen, maar ook de drie discipelen en de Here Jezus, zijn een type van gelovigen die op de hemelse dingen gericht zijn.

De vraag is: Waar bent u? Óp de berg of ónder aan de berg? Wie beneden blijft hoort wel bij de Gemeente, maar krijgt te maken met de tegenstander. Die kan niet bestreden worden, want het is de tijd noch niet. Voor zover wij hier op aarde zijn, lopen wij dus op tegen de macht van satan in de wereld. Daartegen kunnen wij ons overigens wapenen met de geestelijke wapenrusting: het "schild des geloofs", de "helm der zaligheid" en het "zwaard des Geestes. (Efeze 6 : 11-18) Satan is de overste van deze wereld. Wat moeten wij daartegen doen? Niets! Omdat de Heer het niet wil. De bedoeling is niet dat we strijden tegen het onrecht in de wereld of tegen de macht van satan. De bedoeling is dat wij geloven in de Here Jezus Christus, want Hij is Degene Die de wereld overwonnen heeft. (1 Johannes 5 : 4) Als je de duivel toch wilt bestrijden, is dat een uiting van ongeloof. Dan geloven we niet dat Christus de wereld reeds overwonnen heeft. Wij kennen de Here Jezus uit het Woord van God. Hij is met eer en heerlijkheid gekroond, (Hebreeën 2 : 9) uitermate verhoogd (Filippenzen 2 : 9) en zittend aan de rechterhand Gods. (Kolossenzen 3 : 1) De bedoeling is dat wij de Heer volgen en op Hem gericht zijn. Dán zitten we niet onderaan de berg, maar met Hem óp de berg. Wij zouden ons bewust zijn van onze hemelse roeping, want wij hebben deel aan Zijn hemelse positie. Dat gebeurt niet in de toekomst. Dat is al gebeurd. Daar leven wij uit.

Christus heeft nu nog geen positie van heerlijkheid in de wereld, want de openbare, publiekelijke heerlijkheid van Christus wacht nog op de toekomst. Dan zal Zijn verhoogde positie zichtbaar gemaakt worden aan de wereld. De tegenstander - de duivel - wordt pas van de aarde verdreven zodra de verheerlijkte Christus hier op aarde verschijnt in Zijn wederkomst. "Als Christus van de berg afkomt", om zo te zeggen. De wereld wordt dan niet overwonnen maar geoordeeld.

Zij gingen samen

Terug naar Genesis 22.

Genesis 22 : 6

- 6 En Abraham nam het hout des brandoffers, en legde het op Izak, zijn zoon; en hij nam het vuur en het mes in zijn hand, en zij beiden gingen samen.

Abraham nam het hout van het brandoffer en legde het op Izak. Vervolgens nam Abraham het vuur en het mes in zijn hand. Abraham had zelf vuur bij zich dat hij meegenomen had. Dat gebeurde ook later bij het volk Israël, in de dagen van de tabernakel. Als teken dat de Heer een offer aannam, stak Hij het aan. (Richteren 6 : 21; 1 Koningen 18 : 38, 2 Kronieken 7 : 1) Dit vuur heeft God oorspronkelijk Zelf uit de hemel gegeven. Daarna moest Israël het vuur bewaren en brandend houden. (Leviticus 6 : 12, 13)

Genesis 22 : 7, 8

- 7 Toen sprak Izak tot Abraham, zijn vader, en zeide: Mijn vader! En hij zeide: Zie, *hier* ben ik, mijn zoon! En hij zeide: Zie het vuur en het hout; maar waar is het lam tot het brandoffer?
- 8 En Abraham zeide: God zal Zichzelf een lam ten brandoffer voorzien, mijn zoon! Zo gingen zij beiden samen.

Als iemand vandaag vraagt: "Ik ben een gelovige, wat moet ik offeren?" dan is het antwoord: "Wij zouden onze lichamen stellen tot een levend, heilig, Gode welbehagelijk offer". (Romeinen 12 : 1) Abraham zei: "De Heer heeft Zichzelf een lam ten brandoffer voorzien". In de praktijk zijn wij dat in navolging van Christus.

"Zo gingen zij beiden samen". Wij als Gemeente (Izak) gaan samen met Christus (Abraham). Het gaat immers om de eenheid van de Gemeente met Christus. Dat lezen wij ook in Johannes 17, het Schriftgedeelte dat bekend staat als het "hogepriesterlijk gebed". Wij zijn één met Christus en Christus is één met ons. Wij gaan tezamen, wij zijn één. Hij is het hoofd en wij zijn het Lichaam. In Genesis 22 wordt deze eenheid uitgebeeld als vader en zoon. Vader en Zoon zijn nu eenmaal één. Dat lezen wij onder andere in Johannes 5 en 14. Er is natuurlijk wel degelijk verschil tussen Christus en de Gemeente, maar in dit verhaal wordt de overeenkomst duidelijk.

Genesis 22 : 9

- 9 En zij kwamen ter plaatse, die hem God gezegd had; en Abraham bouwde aldaar een altaar, en hij schikte het hout, en bond zijn zoon Izak, en leidde hem op het altaar boven op het hout.

Normaal zou dit niet kunnen. Ten eerste zou het hier om een mensenoffer gaan en die zijn God een gruwel. Ten tweede ligt Izak levend op het altaar. Dat kan ook niet, want een offer moet eerst geslacht worden voordat het op het altaar komt. Waarom ligt Izak dan levend op het altaar? Er is maar één goed antwoord: omdat hij een beeld is van de Gemeente. Wij zijn levend en wel, zelfs nog in dit oude lichaam, op het altaar gebracht. Wij stellen onze lichamen, die in wezen nog steeds zondig zijn, niettemin tot levend, heilig, Gode welbehagelijk offer omdat God het levend gemaakt heeft.

Er is nog een ander voorbeeld waar hetzelfde principe geïllustreerd wordt, namelijk in de eerstelingenbroden. (Leviticus 23 : 15-20) De twee eerstelingenbroden op de pinksterdag waren broden van één en hetzelfde deeg. Zij worden genoemd als één offer, maar het waren twee verschillende broden, die als een spijsoffer bewogen werden voor het aangezicht des Heren. Bijzonder hieraan is dat de broden gezuurd waren. Normaal gesproken mag een spijsoffer nooit gezuurd zijn, maar voor deze ene gelegenheid was het spijsoffer dat wel. En waarom

was dat? Omdat het een beeld is van u en mij. De zonde (het zuurdesem) is nog in ons, maar desondanks zijn en worden wij geofferd. We worden levend gemaakt voor het aangezicht des Heren in de handen van de priester. Wij worden dus levend op het altaar.

De ram en de struiken

Genesis 22 : 10-13

- 10 En Abraham strekte zijn hand uit, en nam het mes om zijn zoon te slachten.
- 11 Maar de Engel des HEEREN riep tot hem van den hemel, en zeide: Abraham, Abraham! En hij zeide: Zie, *hier* ben ik!
- 12 Toen zeide Hij: Strek uw hand niet uit aan den jongen, en doe hem niets! want nu weet Ik, dat gij God vrezende zijt, en uw zoon, uw enige, van Mij niet hebt onthouden.
- 13 Toen hief Abraham zijn ogen op, en zag om, en ziet, achter was een ram in de verwarde struiken vast met zijn hoornen; en Abraham ging, en nam dien ram, en offerde hem ten brandoffer in zijns zoons plaats.

De ram die met zijn hoornen in de struiken vastzat, komt in de plaats van Izak. Deze ram stelt dus hetzelfde voor als wat Izak voorstelt. Hij is ook een beeld van de Gemeente. Ook wij zaten vast in de struiken, in de doornen, distels en doornbossen. Zij zijn het beeld van de moeiten van het leven in het algemeen en van de wet in het bijzonder. Maar wij werden gered uit die struiken en zijn ervan verlost. En toch is het zo dat deze ram op het altaar kwam. Dat is met u en mij ook gebeurd. Wij zijn aan de ene kant verlost van slavernij, zonde, wet en dood. Maar aan de andere kant heeft dat tot gevolg dat wij ons op het altaar bevinden en dat onze levens aan God gewijd zijn. Er is geen alternatief. Dat is het enige doel van onze verlossing. Hij heeft ons verlost opdat wij de vrijheid die wij daarmee ontvangen hebben zouden besteden om Hem te dienen onder het Nieuwe Verbond.

De Heer zal voorzien

Genesis 22 : 14-16

- 14 En Abraham noemde den naam van die plaats: De HEERE zal het voorzien!
Waarom heden ten dage gezegd wordt: Op den berg des HEEREN zal het voorzien worden!
- 15 Toen riep de Engel des HEEREN tot Abraham ten tweeden male van den hemel;
- 16 En zeide: Ik zweer bij Mijzelven, spreekt de HEERE; daarom dat gij deze zaak gedaan hebt, en uw zoon, uw enige, niet onthouden hebt;

De uitdrukking "de Heer zal het voorzien" impliceert dat God het één en ander regelt. In de breedste betekenis van het woord. God heeft inderdaad voorzien in de Here Jezus Die voor de zonden der wereld gekruisigd is en Die de straf voor de zonde gedragen heeft. Maar daarna begon het pas goed. God vond het nodig dat er een mens gesteld zou worden "in de zaken die bij God te doen zijn". (Hebreeën 5 : 1) Zo heeft God Zelf voorzien in een Hogepriester. Zo heeft de Heer Zelf ook voorzien in een volk voor Zijn naam. Dat was niet Israël onder de wet, maar de Gemeente onder het Nieuwe Verbond. Dat de Heer voorziet in alles wat Hij nodig oordeelt is de positieve kant van het verhaal. De negatieve kant is dat Hij een oordeel zal brengen over diegenen die zich aan Hem onttrekken. Want ook de oordelen die de Heer zal brengen over de wereld in Zijn wederkomst en op de Jongste Dag worden geschaard onder de term "de Heer zal voorzien".

Genesis 22 : 17, 18

- 17 Voorzeker zal Ik u grotelijks zegenen, en uw zaad zeer vermenigvuldigen, als de sterren des hemels, en als het zand, dat aan den oever der zee is; en uw zaad zal de poort zijner vijanden erfelijk bezitten.

18 En in uw zaad zullen gezegend worden alle volken der aarde, naardien gij Mijn stem gehoorzaam geweest zijt.

Hier vinden wij de bevestiging van de beloften die God aan Abraham gedaan heeft. Ze worden bevestigd aan Abrahams zaad, aan Izak. Deze belofte lezen wij ook letterlijk in:

Galaten 3 : 8, 9, 13, 14

- 8 En de Schrift, te voren ziende, dat God de heidenen uit het geloof zou rechtvaardigen, heeft te voren aan Abraham het Evangelie verkondigd, *zeggende*: In u zullen al de volken gezegend worden.
- 9 Zo dan, die uit het geloof zijn, worden gezegend met den gelovigen Abraham.
- 13 Christus heeft ons verlost van den vloek der wet, een vloek geworden zijnde voor ons; want er is geschreven: Vervloekt is een ieder, die aan het hout hangt.
- 14 Opdat de zegening van Abraham tot de heidenen komen zou in Christus Jezus, *en* opdat wij de belofte des Geestes verkrijgen zouden door het geloof.

Het zaad van Abraham is Christus, inclusief de Gemeente. Abraham had zijn leven gewijd aan de Heer. Abraham diende de Heer overal, hij had op meerdere plaatsen altaren gebouwd en nu offerde hij zijn zoon. Dat is een beeld van de Gemeente als zodanig.

Van Izak zelf horen wij eigenlijk de hele tijd niets. Hij vraagt op een gegeven moment alleen: "Moet er niet wat geofferd worden? Wat wordt er geofferd?" (Genesis 22 : 7) Hij zelf is het offer. Hij offert gewoon alles. Er staat in:

Hebreeën 11 : 17-19

- 17 Door het geloof heeft Abraham, als hij verzocht werd, Izak geofferd, en hij, die de beloften ontvangen had, heeft *zijn* eniggeborene geofferd,

- 18 overleggende, dat God machtig was, hem ook uit de doden te verwekken;
19 Waaruit hij *hem* ook bij gelijkenis wedergekegen heeft.

Wij zijn met Christus gestorven. Bij het kruis van de Here Jezus Christus zijn wij ons leven kwijtgeraakt. Maar we hebben het leven teruggekegen, op een veel hoger niveau. Want wij zijn ook met Christus opgewekt. Dat brengt verantwoordelijkheid met zich mee, namelijk om dit leven op dat hoge niveau te leven. Wij zouden leven met het bewustzijn dat wij als gelovigen kinderen Gods zijn. Maar dat is nog niet alles: wij zijn dienstknechten Gods, priesters van God. Wij zijn met heel ons leven, heel ons hebben en houden, met heel ons wezen het eigendom van de Heer. Wij zijn verlost, opdat wij Hem zouden dienen. Wij zijn uit de struiken gered, opdat wij levend geofferd zouden worden op het altaar. En daardoor zijn wij Zijn eigendom. Dat is de praktische werkelijkheid en daarvan zouden wij ons altijd bewust zijn.

De essentie van het offer is dat wij op grond van het nieuwe leven gewijd worden aan God. Wij zouden niet langer meer de zonde, wet en dood dienen, maar wandelen in de goede werken die God voorbereid heeft. (Efeze 2 : 10) In Genesis 22 vinden we dus de beschrijving van de tegenwoordige positie van de Here Jezus Christus en daarmee ook van de Gemeente. Gebracht op het altaar en daarmee dood voor de wereld. Wij zouden het ervoor houden dat we aan de ene kant voor de zonde, de wereld en de wet gestorven zijn. Aan de andere kant zijn wij voor God levend gemaakt. (zie Romeinen 6) Wij leren om ons aan Hem over te geven. Wij leren dat wij gevangenen zijn van Christus Jezus. Ook Izak werd gebonden en gelegd op het altaar. Hoe vrij ben je dan? Als het je vrije keus is om op het altaar te komen, ben je volkomen vrij. Dat was Izak ook. Hij liet het gebeuren. Hij had ertegen in opstand kunnen komen, maar deed dat niet. Dat is eveneens onze positie, die ontleend is aan de positie van de Here Jezus Zelf Die Zich in Zijn opstanding voor ons heeft overgegeven. Het woord "overgeven" is hetzelfde Griekse woord wat op andere plaatsen met "gevangen nemen" vertaald wordt. Hij heeft Zich overgegeven, Zich laten beperken. In die beperking wijdt Hij Zich aan een specifieke taak. Hij heeft Zich beschikbaar gesteld voor het werk dat de Vader Hem gaf te doen.

Daarin is Hij trouw aan Zijn hemelse Vader. Hij kreeg de opdracht te zorgen voor de vorming van de Gemeente in onze dagen. In die beperking is Hij gewijd aan de dienst van God. Onze positie is dezelfde. Wij zijn gevangenen van Christus Jezus. In die beperking zijn wij gewijd aan de dienst aan God en dus gebracht op het altaar.

Als wij onszelf aan de Heer geven, is dat niet ons initiatief of ons idee. Welnee, dat is allang gebeurd. De Here Jezus Christus heeft dat namelijk gedaan. Als wij ons aan Hem onderwerpen en in Hem geloven, dan betekent dat, dat wij ons aan Hem conformeren. Wij conformeren ons aan wat Hij in het verleden tot stand gebracht heeft. Dat was niet aan het kruis van Golgotha, maar toen Hij in Zijn opstanding en hemelvaart Hogepriester naar de ordening van Melchizédek werd. Toen heeft Hij Zichzelf en dus de Gemeente geofferd. Dat is de consequentie van dat wij leden geworden zijn van Zijn Lichaam.

Amen